

вания на стари Сливенци, раждани малко преди 1830 г. и около тая дата. Въ епоса ни все още се крият нѣкои непознати носийни черти или поне непознати имена на горе — долу познати части отъ старата носия. Така, въ една Сливенска пѣсень, която по всичко личи, че сочи стари години, пѣе се за „назлѣмъ Тодѡра“, която била потурчена отъ нѣкой си дерибей х. Диба, но когато я завели на баня, ханѣмкитѣ я удушили, защото казвали тѣ, „ний сме ханѣмки *кабадалийки* (отъ богатъ благороденъ родъ?) и пакъ не носимъ *дивитъ зѣбъне*“. *Зѣбънѣ* разправяше ми баба Димитрица Пановката, отъ която и слушахъ тая пѣсень, била „много стара женска дреха, съ *мжжски петелки*“. Тукъ вѣроятно, се говори на останалитѣ отъ срѣднитѣ вѣкове стари Сливенски костюми, между които и такива на запомнитѣ се, че сж били отъ *болярски произходъ*.

Отнѣнцитѣ въ разграниченията у Сливенци между прости и благородни, отъ обикновенъ и болярски или „царски“ родъ, прозиратъ на първо мѣсто (за първата $\frac{1}{2}$ на миналия вѣкъ) въ дѣлежа на „турлаци“ и гърци“, после и въ изразитѣ: „той или тя“ е отъ „сой“, отъ „джинсъ“, отъ „коляно“.

Ето що пише очевидеца на болярскитѣ носии въ Сливенъ Д-ръ Селимински (вжъ запискитѣ му, I, 88).

„Отъ детинство си спомнямъ, че въ моя роденъ градъ живѣха семейства, които се различаваха отъ другитѣ *само по облѣкло*, което бѣше *свсемъ необикновено*, и което обличаха презъ празницитѣ, не за да покажатъ своето *старо благородно произхождение*, но като по-блѣскаво по *стария обичай*, защото знанията имъ за *старото произхождение* бѣха забравени.

На едни семейства облѣклото бѣше: *шапка отъ самуръ, висока* и отгоре симетрично ставаше *по-широка*, къмъ краищата обвита съ *бѣло сукно*.

Антерия отъ платъ, прошарена съ коприна, закопчвана, отъ *шията до краката* съ *сребърни копчета*.

Поясъ златенъ или коприненъ.

Дълга гуна до краката отъ *червена или тъмночервена чоха*, украсена съ *скжпоценна кожа* отъ вътрешната страна и съ *бѣли ржкави* до краищата на гуната.¹⁾

На други шапкитѣ бѣха като на *бостанджии* (високи военно-административни длѣжности у старитѣ турци).

На трети пѣкъ — отъ *бѣла чоха, квадратни*, овити отъ вънка до срѣдата кжсокосма пепелява кожа. Останалитѣ бѣха като първитѣ съ разлика само по цвѣтъ и качество. Затуй разликата и степенъта на *благородството* се указваха отъ

¹⁾ Дали тая врѣхна дреха се е наричала гуна — не се знае. Въ Сливенъ умалително казватъ гунка на вълнатата, малка покривка за дѣца. Гунка иматъ и каракачанитѣ (карагуниди).